

„Láttuk csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” (Mt 2,2)

Ezekről a szavakról csak Máté evangéliuma számol be. Néhány „tudós” szájából hangzottak el, akik messziről, jobbra titokzatos módon érkeztek a Kisjézus látogatására.

Egy kicsiny csoportról van szó, akik egy halvány fényt követve nagyon hosszú utat tettek meg egy erősebb, egyetemes Fény, a világban már megszületett és jelen lévő Király felé. Nem is tudunk róluk ennél többet, de keresztény életünkre vonatkozóan nagyon elgondolkodtató ez a részletgazdag esemény.

Idén ezt a mondatot választották a közel-keleti keresztények az egység imahetének mottójául. Jó lehetőség ez arra, hogy együtt induljunk tovább, kölcsönösen befogadva egymást, és mindenekelőtt Isten tervét, hogy az ő szeretetéről tegyünk tanúságot a földön minden ember és minden nép előtt.

„Láttuk csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.”

A közel-keleti keresztények így írnak az imahétre készült dokumentumban: „A Júdea egén feltűnt csillag a remény régen várt jele, amely a bölcseket – és valójában a föld minden népét – oda vezérli, ahol az igaz Király és Megváltó megnyilatkozik. Ajándék ez a csillag, Isten szerető jelenlétének jele az egész emberiség számára. [...] A keletről elindult bölcsek – mágusok, csillagászok, tudósok, akik tanúságtevői a népek Istentől született egységének – az újszülött királyt keresték, míg a célnál megpillanthatták és megismerhették a világ Megváltóját újszülöttként. A kis betlehemi barlangban gyűlnek össze, hogy tiszteletüket tegyék, és átnyújtsák ajándékaikat. A különböző kultúrájú, fajtájú és nyelvű keresztények közös vonása, hogy Krisztust keresik, és mindannyian arra vágnak, hogy imádhassák. Ezért a keresztények küldetése az, hogy mint ama csillag, jellé legyenek, amely az Istenre sóvárgó emberiséget vezérli, mindannyiukat Krisztushoz vezet, és Isten eszközévé teszi, amelynek segítségével Isten minden nemzet egységét megvalósítja.”[1] A bölcsek csillaga mindenkinek ragyog, mindenekelőtt azok számára gyullad ki, akik hagyják, hogy a szeretet bevilágítson lelkiismeretük mélyére. Mindannyian tágra nyithatjuk a szemünket, hogy felismerjük, és követésére indulhatunk a cél felé, hogy igazán találkozzunk Istennel és a testvéreinkkel a mindennapjainkban, és mindenkivel megosszuk kincseinket.

„Láttuk csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.”

Nagyon fontos, hogy imádjuk Istent, és belássuk előtte, kik is vagyunk: kicsik és törékenyek, akik mindig rászorulunk az ő irgalmára, és ezért mi is őszinte irgalommal fordulunk mások felé. A csak Istent illető tiszteletünk az imádásban fejeződhet ki teljesen.

Chiara Lubich szavai segítségünkre lehetnek ebben: „Mit jelent »imádni« Istent? Olyan cselekedetről van szó, amely csak Őt illeti meg. Imádni azt jelenti, hogy azt mondjuk Istennek: »Te vagy a minden«. Más szóval: »az vagy, aki vagy«, én pedig végtelenül kíválságos vagyok, hogy ezt felismerhettem. Imádni azt jelenti, hogy [...] »én semmi vagyok«; és ezt nemcsak szavakkal mondjuk ki. Ahhoz, hogy imádjuk Istent, semmivé kell válnunk, hogy Ő győzedelmeskedjen bennünk és a világban. [...] Van egy biztos út, amelyen eljuthatunk annak megvallásához, hogy mi semmik vagyunk és Isten a minden. Ahhoz ugyanis, hogy megsemmisítsük gondolatainkat, nem kell másra gondolnunk, csak Istenre, és az evangéliumban kinyilatkoztatott gondolatait kell magunkévá tennünk. Ahhoz, hogy megsemmisítsük akaratainkat, nem kell mást cselekednünk, mint megtenni az Ővét, amit a jelen pillanat mutat meg nekünk. Ahhoz, hogy megsemmisítsük rendetlen érzéseinket, elég, ha az iránta való szeretet van a szívünkben, és szeretjük felebarátainkat, megosztva velük vágyaikat, gyötrelmeiket, problémáikat, örömeiket. Ha mindig »szeretet« vagyunk, akkor – anélkül, hogy észrevennénk – nem létezünk a magunk számára. És mivel semmiségünket éljük, létünkkel aláhúzzuk Isten felsőbbségét, azt, hogy Ő a minden. Ezzel nyitottá válunk Isten igazi imádására.”[2]

„Láttuk csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.”

Fontoljuk meg a közel-keleti keresztények befejező gondolatait: „A bölcsek meglátták az Üdvözítőt, és együtt imádták. Majd, miután álmukban utasítást kaptak, más úton tértek vissza hazájukba. Hasonlóképpen a közös imádságban megélt közösségnek arra kell ösztönöznie, hogy új utakon térjünk vissza életünkbe, egyházunkba és világunkba. [...] Az evangélium mai szolgálatához szükség van az emberi méltóság védelme iránti elkötelezettségre, különös tekintettel a legszegényebbekre, leggyengébbekre és a peremre szorultakra. [...] Az egyházak közötti új út a látható egység útja, amelyet áldozatosan, bátran és tántoríthatatlanul keresünk, hogy minden nappal egyre inkább »Isten legyen minden mindenekben« (1Kor 15,28).” [3]

Letizia Magri

[1] vö. <https://www.meot.hu/dokumentumok/2021kereszteny/lmahetiFuzet2022.pdf>

[2] C. Lubich, Az élet igéje, 2005. február, Új Város 2005. február

[3] *uo.*

forrás: fokolare.hu